

vendte det ærede Medlem sit eget Forslag Nyggen og gjorde Alt, hvad han kunde, for at Intet skulde komme ud af det. Den høitærede Indenrigsminister var ved den Leilighed gaaet ind paa meget væsentlige Indrømmelser, men da det ærede Medlem vendte sit Forslag Nyggen og gjorde det paa den Maade, at han stillede bestemte Forbringer, som han vidste, at Ministeren ikke vilde gaa ind paa, saa havde dette til Følge, at vi heller ikke den Gang fik Noget ud af Sagen. Der var imidlertid fra en anden Side fremkommet den Lære, at Godseieren ikke var forpligtet til at bortkøbe mere end 1 Td. Hartkorn ved hver Gaard og altsaa frit kunde raade over det øvrige. Denne Lære søgte den høitærede Minister at faae nedslaaet ved et Lovforslag, som gik ud paa, at den Jord, der var ved Gaardene, skulde følge med disse, og at det ikke var lovmedholdeligt, naar man paastod, at Godseieren kunde fraskille Gaarden Jorden paa 1 Td. Hartkorn nar. Dette Forslag blev gennemført af Ministeren. Jeg kunde nu ganske vist have ønsket, at den høitærede Minister, hvad Parcellerne angaar, var bleven staaende ved den gamle Grændse, nemlig 1 Td. Hartkorn, i Stedet for at gaa op til 2 Td. Hartkorn som Grændsen for, hvor Fæstetvangen begynder; men desuagtet var der alligevel Meget vundet ved Ministerens Forslag. — Ser man hen til, hvorledes de finansielle Forhold ere bleve pleiede i den Tid, der er gaaet siden det nuværende Ministerium kom til Magten, saa er Forholdet jo dette, at den første Finansminister i dette Ministerium hylde den Grundsætning, at Statskassens Status ikke maatte formindskes, men at Aarets Udgifter skulde dækkes af Aarets Indtægter, og for at opnaa dette bidrog han Sit til, at vi fik en Lov om Indkomstskat, hvorved de mindre Bemidlede i Samfundet bleve aldeles fritagne for at svare denne Skat, og de med noget større Indtægt kun svarede et mindre Belsb i Sammenligning med de mere Belfstaaende. Efterat man havde faaet denne Skat sat i Gang, blev der fra den Side, hvorfra Adressen er kommen, reist Modstand mod at vedblive med den. Man fandt ikke Skatten fornøden, men forkastede et Forslag om paany at benytte den, og saa drog man ud i Landet og sagde til Folk: Vi ville have en Indkomstskat med stigende Skala, og det skal nu blive saa meget godt, thi de, som have godt Raad dertil, skulle betale den større Del af Skatten, og de, der ikke have Raad dertil, skulle ikke betale; men at man havde forkastet et Forslag til en saadan Skat, talte man ikke Noget om. Det blev i Dagsmødet fremhævet af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), hvilke Intonssekventer der har været viist fra samme Side ved Behandlingen Toldlovsforlaget. Det ærede Medlem paaviste, hvorledes man især i Udvalget igjennem Betænkningen havde udtalt sig for at beholde en høiere Tobakstold og

lægge en Afgift paa indenlandsk Tobaksavl, hvilket havde ført til, at Finansministeren nu var fremkommen med Forslag, sigtende til at udføre denne Tante, men saa oplever man den Mærkelighed, at i Nar gaar Udvalgets Flertal, der til dels bestaar af samme Medlemmer som isfor, og i alt Fald har samme Mand til Ordfører, i lige modsat Retning; nu vil man ikke forhøje Tobakstolden, og nu vil man ikke lægge Afgift paa den indenlandsk Tobaksavl. Det er virkelig meget vanskeligt at bringe en saadan Fremgangsmaade i Samklang med den Udtalelse, at Flertallet har gjort alt Muligt for at indøsekomme Ministeriet; thi paa dette Punkt er Sandheden netop den, at Finansministeren har gjort alt Muligt for at indøsekomme Flertallets Anskuelse, men at det ikke var muligt at ramme den, da den veksler fra det ene Nar til det andet. Nu har man endelig i Nar i Betænkningen til Finansloven bebudet at ville ophæve Krigsskattolden ved en Bestemmelse paa Finansloven; om det bliver til Mere end Bebudelse, kan man jo endnu ikke vide, men det staaer i alt Fald i Betænkningen. Jeg vil imidlertid allerebe nu udtale mig om, at jeg finder en saadan Fremgangsmaade, hvis man vil forsøge paa at sætte den i Værk, for i meget høi Grad betænkelig; thi jeg ser ikke, hvad der skulde være i Veien for, at man saa ogsaa kunde forhøje Statterne ved en Bestemmelse paa Finansloven. Kan man borttage en Skat helt eller en Del af en Skat, som bestaar i Kraft af en Lov, blot ved en Bestemmelse paa Finansloven, saa maa man ogsaa kunne forhøje bestaaende Statter ved Bestemmelser paa Finansloven; man maatte saa f. Ex. kunne fordoble Gammelskatten, hvis Strømmen en Gang gaar i den Retning, at man synes, det er tjenligt; men det mener jeg dog vilde være et meget farligt Princip og Noget, som man vel i Tide maa vogte sig for. — Ser man nu hen til de Sager, som sortere under Kultusministeriet, da kan det ikke negtes, at det har været muligt under den nuværende Regjering at opnaa Love baade om Præstelønningsmaaden og om Præsteembedernes Besættelse, og jeg tillader mig at mene, at de Love, som det har været muligt at opnaa i den Henseende, navnlig det om Præstelønningerne, er saaledes, at det for Statternes Vedkommende, og for Befolkningens Vedkommende i det Hele taget, ikke har syndelig Meget at betyde, enten man faar det, som Regjeringen har forelagt, eller faar det, som Flertallet sætter saa overordentlig Pris paa at ville have i Stedet derfor; thi i begge Tilfælde skulle Tiendeyderne jo dog betale deres Tiende, og enten de betale Præstetiende til Præsten eller til Amtstuen, har virkelig for Tiendeyderne ikke det Mindste at betyde. — Med Hensyn til Præsteembedernes Besættelse har man ogsaa med den nuværende Regjering kunnet opnaa en Lov, som giver Menighederne en ikke ringe Indflydelse paa Præsteembedernes